

K ZASVĚCENÍ POBOČKY „CHRISTIAN ROSENKREUTZ“

Shromáždili jsme se zde, abychom si vyprosili požehnání těch duchovních mocností, které stojí nad naším duchovně-vědeckým hnutím, požehnání pro pracovní skupinu, která si vytvořila pro vnitřní uspokojení pracoviště, které vyjadřuje nejčtetnějšími symboly impulsy našeho chtění: Totiž odevzdání se duchovním mocnostem, vůli sloužit jim správným způsobem. Bylo použito hodně práce ducha a duše, aby se tyto prostory důstojně vybavily. Členové, obklopeni těmito symboly, budou dostávat stále správný podnět pro svou práci; avšak ti, kteří přispěchali, aby spoluprozřili zahájení, odnesou si trvalou vzpomínku, tak také ti, kteří sem neustále vysílali silné podněty, jsou v duchu spojeni s těmi, kteří si zde vyhledali pracoviště.

Být uprostřed takového proudu, jakým je naše duchovně-vědecké hnutí, musíme považovat za milost duchovních mocností, neboť do budoucnosti je toto hnutí nezbytností, a my smíme být především v tomto proudu, který musí vplynout do vývoje lidstva, nemá-li zaschnout a ztvrdnout. Jako okultisté vidíme, že takové oplodnění je nevyhnutelné. A že právě my se smíme cítit zavázáni, u tohoto oplodnění podat pomocnou ruku, to považujeme za milost.

Doba mezi šestnáctým a devatenáctým stoletím přinesla vlny materialismu, který je také nutností, i když mohl přinést jen požehnání, která jsou nutná pro fyzický svět. Jen několik málo z vedoucích duchů novější doby mohlo porozumět tomu, že z nutných, ale i dolů stahujících pout materialismu, musí opět vzniknout vzestup vzhůru.

Anthroposofické hnutí představuje vylití duchovních sil a pravd z vyšších světů dolů. Lidé by měli opět vědět věci, které byly po tisíciletí zakryty.

Chceme-li ověřit, jak je utvářeno hnutí, v němž jsme, tak můžeme vyhmátnout nejvýznamnější znamení! Je to, jako kdyby vněm působil nejkrásnější a nejpravější duch lidskosti, neboť tři body*, pociťované pravým způsobem, dávají ihned představu, že jde o něco, co je naprosto ve smyslu požadavků naší doby. Tyto tři body neříkají nic menšího, než že má být uvedeno do světa duchovní hnutí, jehož se může zúčastnit každý člověk.

Všeobecně nejlidštější proud je charakterizován, jestliže taková společnost vytváří jádro všeobecně lidského sbratření, a tak dále. To neříká nic menšího, než že na Zemi nemůže být žádný člověk, který by se nemohl stát členem této

* Tři body: I. Vytvořit jádro všeobecného bratrského svazku lidstva, bez rozdílu víry, národa, stavu, pohlaví. 2. Pěstovat poznání jádra pravdy všech náboženství. 3. Probádat hlubší duchovní síly, které dřímají v lidské přirozenosti a ostatním světě.

společnosti. - Na Zemi jsou však rozšířena mnohá vyznání a filosofie. Tyto nemohou být všechny omyly. Kdo by to tvrdil, obžalovával by moudré vedení světa. Nemůže se tedy jednat jen o to, hledat objektivní jádro všech světových názorů, které povede ke vzájemnému porozumění. Na způsob erbovního hesla vznikla z těchto zásad věta: „Žádné náboženství nepřevyšuje pravdu.“ V úsilí o pravdu mohou být vedeni všichni lidé pospolu, neboť to bude napomáhat vzájemnému porozumění. Pak tu ještě existuje v podstatě třetí zásada. Mohlo by se ale říci, že materialisté jsou přece ze společnosti vyloučeni. Jsou jen tehdy, jestliže si cení více své materialistické víry než hledání sil, které jsou základem všech jevů. To ne my vylučujeme materialistu, neboť nikdo, kdo by chtěl hledat, nezůstal na materialistickém stanovisku. Vylučuje se tedy jen sám, neboť nechce hledat pravdu. Naše hnutí nepotřebuje žádné jiné zásady, neboť je-li vše správně pojato, nemůže dojít uvnitř anthroposofického hnutí k žádnému zneužití a zvrhnutí, neboť je v něm sloučen velký ideál duševní harmonie a duševního pokoje. Ujasněme si, jak může být do světa vnesen pokoj a harmonie.

Křesťan, který se nestal anthroposofem, bude mít málo porozumění pro to, co buddhistu pozvedává do vyšších světů. Avšak křesťan, který se stal anthroposofem, musí usilovat, aby mu porozuměl, pokládá to za povinnost na základě směrnic anthroposofického hnutí, které uznává. A křesťanu bude jasné, co život Gautama Buddha na Zemi znamenal, jestliže ví, že člověk musí prodělat nespočetná vtělení, než se může stát buddhou. Buddha ví, že Buddha po dosažení hodnosti buddhy se již nemusí vracet na Zemi. V Kristiánii bylo poukázáno na poslání Gautama Buddha. Bylo poukázáno na to, jak tato duše má rozřešit zvláštní úkol na Marsu. Buddha prodělal na Zemi předstupuň, aby sehrál mezi bytostmi na Marsu podobnou roli, jako Kristus na Zemi, - ne mystériem na Golgotě, ne projitím smrtí, neboť bytosti na Marsu mají jiné životní podmínky než pozemšťané. Okultistovi je tedy jasné, že víra buddhistů, že Gautama Buddha se už nepotřebuje vracet ve fyzickém těle na Zemi, má své plné opodstatnění. Nepopíráme tedy už jejich přesvědčení, to, co je jejich srdci blízké, ale chceme o ně mít nejhlubší zájem.

Stal-li se buddhista anthroposofem, učí se poznat, co je křesťanu nejsvětější. Poznává, že ve skutečnosti, kdy určitá osobnost prošla fyzickou smrtí, spočívá světové mystérium — že Kristus sestoupil z vyšších světů k jedné jediné inkamaci, aby se už nikdy neobjevil ve fyzickém těle. Začíná rozumět, že toto mystérium je vyrovnáním boje mezi Kristem a Luciferem.

Jestliže se toto dozví buddhista skrze anthroposofii, tak si řekne: Rozumím, co křesťan míní v hlubokém smyslu, rozumím jednorázové inkarnaci Krista a vidím, že Kristus před tím na Zemi nebyl, ale že prostřednictvím Ježíše z Nazaretu tělo našel.

Oddáme-li se zdůrazněným zásadám, tak poznáme zvláště něco, co se právě přičí určité bázni, kterou často nacházíme u křesťanů. Úzkostlivý člověk totiž snadno uvěří, že jeho vyznání ztrácí na skvělosti, když jsou také osvětleny přednosti druhých vyznání. Právě křesťanské vyznání dostává vyšší lesk, pronikneme-li okultně jednotlivá náboženská vyznání. Kdo tak úzkostlivě dbá o to, že by jeho vyznání mohlo prohrát, bude-li postaveno vedle buddhistické víry, ten by si měl vzpomenout, že je pro křesťanského theologa mnoho nevyřešených otázek; že je například ještě důležitá otázka, zda lidé, kteří žili před mystériem na Golgotě, se také účastní vykoupení. Přidá-li se křesťan k tomu, co ví buddhista, tak vidí, že to jsou tytéž duše, které žily v těle už před příchodem Krista, a po mystériu se neustále vracejí na Zemi. Teď bychom se mohli zeptat: Jak tomu je s duší Buddhovou, která byla naposledy inkamována šest set let před Kristem a nikdy se už nevrátí?

I zde dostaneme uspokojivou odpověď okultním bádáním. Je nám ukázáno, že Buddha byl předchůdcem, a jako náležející k vyšší hierarchii, byl seslán dolů lidmi z Venuše, takže se může právem mluvit o seslání Buddha k přípravě Krista. Z každého náboženství lze porozumět druhému, nechceli jedno egoisticky tyranizovat druhé. Ortodoxní buddhista by mohl někdy chtít svého Buddha vyzvednout nad všechny ostatní bytosti, což by ovšem neučinil žádný opravdový buddhista. Kdyby někdo chtěl být fanatický ve smyslu omezeného buddhismu, tak by mohl učit, že nemůže existovat žádná jiná bytost, která se nepotřebuje opět vrátit jako člověk na Zemi, kromě Buddha, on musí proto být nejvyšším. Tím by byl buddhismu poskytnut nekonečný náskok před křesťanstvím, pak bychom je radili na druhé místo. Pak by jedno náboženství bylo potíráno druhým. To by však nebylo anthroposofické. Anthroposofie nebo duchovní věda jsou tu, aby šířily mír po Zemi, aby vedly porozuměním a studiem pravd k poznání důležitosti každé. Proto buďme pamětliví, abychom své zásady nevyznávali jen ústy a potom je mohli obrátit v opak.

Musíme nabýt přesvědčení, že založení pracovní skupiny není jen něco, z čeho můžeme mít radost, ale že tím vzniká velký závazek, a zvláště pak, když se založení přidá ono jméno, které patří ušlechtilému mučedníku, kteří svým způsobem činnosti více vytrpěl a do budoucnosti vytrpí více než jakýkoli jiný člověk. Říkám člověk, neboť co Kristus vytrpěl, to vytrpěl Bůh. Souvisí to s velkým nebezpečím, které bude muset pravda prodělat.

Křtíme-li se jménem „Christiana Rosenkreutze“, tak si musíme v duši

promítnout, že je těžké právě tento závazek dodržet. Slibujeme věnost, pro niž možná nebudeme dosti silní. Přesto nesmí být nikomu bráněno, aby udržoval tuto věnost ve své duši, věnost, která činí nezbytným, abychom vzali svou budoucnost v určitém směru do rukou. Cítíme-li se k něčemu, co už tuje, tak přitahování, že to uděláme svým vlastním pracovním polem, tak apelujeme na mocnosti už zesíleného idealismu. Založíme-li však něco nového, tak za námi stojí přítel všeho separatismu, veškeré nadzemské sobeckosti: Luciferovi vyrůstá nová naděje při každém novém založení. Není tomu tak, když se napojujeme na něco starého. Proto běda nám, nebudeme-li dbát na rčení: „Čerta necítí člověk nikdy, i kdyby ho za límec držel.“ Můžeme ho však také vždycky od svého límce vzdálit, jsme-li dobré vůle.

Velký, ale nebezpečný okamžik je, spojíme-li založení se jménem, které měl tak velký mučedník. Zakladatelé si musí sami sobě složit slib, aby nebrali ten odvážný čin na lehkou váhu, ale veškerou věností a veškerou silou dodržovali to, co slíbili. Každým novým založením anthroposofických pracovních skupin přebíráme těžkou zodpovědnost. Všimneme-li si, jak málo se ještě porozumělo impulsu, který byl dán Christianem Rosenkreutzem, tak budeme moci posoudit, že nesmírné potíže vzniknou právě těm, kteří jsou odhodláni ho následovat.

Nikdo neodporuje orientálcům, když mluví svým způsobem o buddhovi Maitréjovi. Avšak až se jednou najde na Zemi princip křesťanství, který spočívá v podstatě ve třech zásadách Theosofické společnosti, pak povstanou mocné síly, které budou kupit omyl na omyl. Ke Christianu Rosenkreutzovi budou patřit ti, kteří mu zůstanou věni.

Vidíme už v naší době, jak je obtížné porozumět křesťanství, a jak je málo dobré vůle zachytit jádro křesťanství. Zásady, které vládnou jako dobré hvězdy v duchovně-vědeckém hnutí a dnes byly charakterizovány, přispějí jak k prohloubení, tak i k vyburcování vlažných. Je nutné probudit pocit zodpovědnosti. A právě sebe tím silně proniknout - to má být úkolem na tomto místě. I v nejtěsnějším prostoru budete podrobeni mnohým zkouškám!

V okamžiku, kdy je jen vysloveno jméno Christiana Rosenkreutze, zastáváme zásadu: Žádné náboženství nám není více než hledáním pravdy. — Christian Rosenkreutz nepožaduje nikdy jakýkoli osobní kult, a dohlíží na to, aby se nauka přibližovala rozumu a byla uznána. Nikdy jeho nauka nevyžaduje slepou víru v mistra. Použijeme především své vlastní síly, pak se už naskytne příležitost poznat skrze pravdu mistry moudrosti a souladu pocitů. Od nikoho nebude vyžadována především víra v ně, neboť pak by

víra v mistry stála výše než pravda. Kdyby někdy bylo vyžadováno něco jako bezpodmínečná víra v nějakého mistra, pak by byly zásady Anthroposofické společnosti porušeny.

Jestliže dbáme na určité metody, můžeme poznat, zda to, co pochází z okultních pramenů, je či není pravda. Bylo by např. při vydávání knihy: „O poznávání vyšších světů“ velmi snadné napsat: Tyto nauky jsou dané inspirací atd., pocházejí od mistra a podobně. - Je však porušena zásada anthroposofického hnutí, jestliže pisatel nenese zodpovědnost za to, co napsal. Kdyby se někde tvrdilo, že kniha byla napsána bez zodpovědnosti autora, tak byste mohli vědět, že zde není žádná pravda, ale lucifersko- ahrimanský klam. Dnes mistři nedovolují, aby pisatel odmítl zodpovědnost; proto je povinností neustále brát na radu rozum a nepokládat nic za pravdu na základě autority. Je mnohem pohodlnější přirozeně přísahat na osobní kult, musíme však dospět k rozumu. Jen ti, kteří bedlivě zkoumají to, s čím se setkávají, co je jim dáno z duchovních světů, jen ti mohou zachovat věrnost Christianu Rosenkreutzovi. Proto mějte na mysli, že se zde zřizuje pracovní skupina, která chce zůstat věrná osobnosti, která je povolána jako současný učitel, této zásadě: přetavit v lidsky pochopitelné to, co plyne z duchovních světů skrze Krista.

Jestliže se zavazujete myslet a jednat tímto způsobem, pak lze v této hodině přivolat požehnání duchovních bytostí, v něž nepotřebujeme věřit, jestliže víme, že jsme v jejich proudu. Kéž zde vládnu dobří duchové a žehnají této práci, ti, o jejichž bytí jsem tak přesvědčen jako o bytí všech, kteří zde sedí ve fyzickém těle. Tím budiž toto pracoviště zasvěceno. Co v dobrém duchu naši práci uskutečňuje, to bude s to zabránit temnotě, která by jinak neomylně napadla křesťanství. Kéž vládnu mistři moudrosti a souladu citění.

Rudolf Steiner